

VÉGET ÉRT BUDAPEST KÖRNYEZETVÉDELMI ÓRIÁSBERUHÁZÁSA

VÁRSZEGI CSABA
A MaVíz Titkárságának
munkatársa

Az ENVIRODUNA Kft. zártkörű szakmai sajtó-háttérbeszélgetésre hívta meg a szakmai média képviselőit, köztük a Vízmű Panoráma szerkesztőségét is 2015. december 15-én délelőttre.

A beszélgetés jelképes címe: „Befejeződött a szennyvíz-csatornázás a fővárosban” egy valóban csodálatos beruházássorozat végét jelezte.

A Panoráma korábban már többször beszámolt azokról a jelentőségteljes lépcsőkről, melyek megelőzték az aktuális háttérbeszélgetést, az utolsó két év eseményeit. Ilyen volt a Duna jobb oldali parti főgyűjtő építése, a két hatalmas átmérőjű Duna alatti átvezetés a Csepel-szigetre, és végül a Budapesti Központi Szennyvíztisztító Telep megépítése, üzembe helyezése. Ezen létesítmények nélkül az új csatornák szennyvize nem juthatott volna el a tisztítás helyére, és nem is lett volna mód a tisztításra.

A Budapest Komplex Integrált Szennyvízelvezetése (BKISZ) Projektéről mint a főváros egyik legjelentősebb környezetvédelmi beruházásáról Csuka Ákos, a projektet bonyolító ENVIRODUNA Kft. főmérnöke beszélt a sajtósoknak.

Két év alatt megépült (többnyire KGPVC anyagból) 240 km közcsatorna, 550 átemelőakna gépészettel. A legtöbb új vezeték – mintegy 90 km – a XVIII. kerületben létesült, ezzel 20 ezer család évtizedes gondja oldódott meg.

A kivitelezés néhány adata: volt olyan nap, mikor 300 fm csatorna készült el 24 óra alatt; „csúsidőben” egyszerre 5-600 munkás dolgozott; a munkálatokat 60 mérnök irányította; az 1300 utcát érintő projekt kivitelezése során félmillió köbméter föld került megmozgatásra.

A BKISZ projekt összköltsége 34,1 milliárd forint volt, melyhez az Európai Unió és a magyar állam együttesen 27,6 milliárd forint támogatást nyújtott.

A beruházássorozat egyik legjelentősebb és technikailag egészen különleges eleme Buda legdélebbi részét érintette. Budafok-Tétfény vidék szennyvize ez idáig tisztítás nélkül került a Duna sodorvonalába. A családi házas körzetek utcáiban nagyon sok helyen közcsatorna sem volt. A projekt keretében 35 km új csatorna épült. Nagy feladat a tisztítás volt.

A szennyvizet valahogy át kellett juttatni a Duna másik oldalára, a Csepel-szigeti Központi Szennyvíztisztítóba. A megoldás egy csatorna-alagút megépítése volt. Az ábrán látható pajzs segítségével 20 méter mélyen és összesen 620 méter hosszan egy 1,6 méter belső átmérőjű alagutat sajtoltak át a Duna alatt. Az alagútba

ellenkező irányba nyomja a vizet. Népiesen megfogalmazva: az ivóvíz az egyik csövön át megy Budára, megtörténik a felhasználása, kiszolgálja a lakosság igényeit, ezután megfordul, és már szennyezett állapotban tér vissza a folyó másik oldalára, majd megtisztítva a Dunába, ahonnan alaposan felhívítva és még egyszer

A fúrópajzs összeállítása a XXII. kerületi Gyár utcában

2 db szennyvíznyomó cső került be, ez a két cső szállítja a XXII. kerületi szennyvizet a tisztítótelepre. Cikkünk első soraiban a jelképes jelző arra utal, hogy néhány 10 km csatorna megépítése még hátravan ebben a városrészben ahhoz, hogy valóban befejeződjék a szennyvízcsatornázás a fővárosban (erre 2016 elején kerül sor).

Az új alagútnak egy vízi közműves érdekessége is van. Nem messze található a Fővárosi Vízmű Duna alatti másik csőcsoportja. Ezek a csövek a Csepel-szigeti kutakból vezetik a vizet a Duna jobb partjára, egészen a Gellért-hegy magasságáig. Tehát a másik közmű éppen az

megszűrve ismét a kutakba kerül néhány folyamkilométerrel lejjebb. A klasszikus körforgás egészen kis területen történik meg.

A nem túl messzi jövőben Budaörs szennyvize is ebbe a rendszerbe fog bekerülni.

A meghívott újságírók együttes véleménye az volt, hogy a környezetvédelemről nemcsak beszélni kell, hanem annak tettekben is meg kell nyilvánulnia, mégpedig ilyen hosszú távú, átgondolt tettekben. A főváros 30 év alatt épített ki lépésről lépésre egy olyan rendszert, amelynek köszönhetően Budapestről egy köbméter szennyvíz sem jut tisztítás nélkül a Dunába.